

ΤΡΙΑΣ. (Παίρνει ένα ποτήρι και τὸ ὑψώνει μὲ τεντωμένο χέρι.)

Κύριε ὁ Θεός μου, πού κρατεῖς τὸν κόσμον,
καθὼς κρατεῖ στὸ χέρι περιστέρι
ὁ ἄνθρωπος· ἂν μπροστά σου βρῆκε χάρη,
θερίζοντας τὴν πλάνη τῶν ἀπίστων,
ἢ σπάθα μου· θροφή γιὰ μένα ἂν εἶσαι, —
κάμε, ἢ ψυχὴ μου ἀγνόητη νᾶβγη
ἀπὸ τὴν κρίση, καὶ ὑμνώντας Σε νᾶχω
ἄγγιχτη πάντα τὴ θνητὴ μου Ἀγάπη!

(Πίνει τὸ κρασί τοῦ ποτηριοῦ του.)

ΙΖΟΑ. (μιμούμενη τὰ κινήματα τοῦ Τριστάνου.)
Ἄγια Παρθένα, σὺ πού μ' ἅγιο φέγγος
φλέγεις ἀγνή, καὶ ἀπλώνεις καὶ διπλώνεις
τὰ τεῖχη τοῦρανοῦ, σὰν ἀχνὰ πέπλα, —
στὴν κρίση αὐτὴ δώσε μου. Σὺ βοήθεια,
καὶ δεῖξε Σὺ τὴ μοῖρα μου σ' ἐμένα!

(Πίνει κι αὐτὴ ἀπὸ τὸ ποτήρι της.)

(Κάτι σὰν αἰθέριο μεθῆσι καὶ γλυκὸ
παραμίλημα καὶ ὄνειρευτὴ τρεμουῖλα κυ-
ριεύει τὰ φρένα τῶν δυὸ ἐρωμένων.
Ἄλληλοκοιτάζονται σὰν ἐκστατικοὶ καὶ
μαγεμένοι. Τὸ γιαιτροσόφι τῆς μάγισ-
σας δὲν μπόρεσε νὰ λύσῃ τὸ πρῶτο
μαγικὸ πιοτὸ πού εἶχανε πιεῖ στὸ κα-
ράβι, τότε πού ὁ Τριστάνος ἔφερνε τὴν
ὄμορφη κυρὰ στὸ Ρήγα Μάρκο. Φαί-
νεται μάλιστα σὰ νὰ δίνη νέα θροφή
στὸ φλογερὸ τους αἷμα καὶ στὸν ἔρωτά
τους. Τώρα τὸ δελι ἀρχίζει καὶ γέρνει
στὴ μακρινὴ θάλασσα πού ἀπλώνεται
καὶ φρίσσει σὰν πορφυρὴ χλαμύδα.
Σκορπιζονται δεμάτια οἱ χρυσαφιᾶς ἀ-
χτίνες στὴ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου οἱ ζω-
γραφίαι στοὺς τοίχους φαίνονται σὰ
ζωντανεμένες γιὰ νὰ δεχτοῦνε καὶ στε-
φανώσουνε τὸ ἐρωτικὸ παραμίλημα τῆς
Ρήγισσας καὶ τοῦ ἱππότη. Στὰ πρῶτα
λόγια τῆς Ἰζόλδης, ἢ Βραγγιάνα ξε-
γλιστράει καὶ φεύγει σιωπηλὴ, χαρού-
μενη ὅμως, γιὰ τὸ εἶδε πὰς μένει
ἀνώφελο τὸ νέο μαγιοβότανο.)

ΙΖΟΑ. Τριστάνε, πού εἶμαι; πού εἶσαι;

ΤΡΙΑΣ. Ἰζόλδη, Ἰζόλδη!
σ' ἀναζητῶ μὲ μάτια θαμπωμένα
πού εἶσαι;

ΙΖΟΑ. Δὲν εἶν' ἐδῶ τῶραίῳ καράβι,
πού λάμπει ἀπ' τὴν Ἰρλάντα; — Μιὰ κορώννα
ἔβαλ' ἐδῶ ἢ μητέρα μου, καὶ τόσα
φορέματα ὅσοι μῆνες, καὶ ξαμίτια
τῆς Ταρταριάς· κ' ἔβαλε καὶ μιὰ ζώνη
χρυσή, μ' ὀδόντα περαστὰ πετράδια,
κ' ἔβαλε κ' ἓνα μαγικὸ βοτάνι.

Ἐδῶ δὲν εἶναι ἢ νυφικιά μου τέντα,
καὶ τᾶρμενο μὲ τὸ μεγάλον ἦσκιο
πού κρύβει μέσα τὴ μορφή τοῦ Χάρου;

ΤΡΙΑΣ. Τᾶρμενο ἐδῶ 'ναι, κ' ἢ τέντα σου ἐδῶ 'ναι,
μὰ λάμπει μέσα ἢ μορφή τῆς Ἀγάπης!
Κοίτα καὶ χαίρου! Ἄπ' τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου
χλωρὸ δεντρί φυτρῶνει, μ' ὅλα τᾶνθη

στεφανωμένο, καὶ πετάει βλαστάρια,
πού πλέκει στὴν καρδιά σου, καὶ στὸ νοῦ σου,
καὶ στὸ γλυκὸ σου πόθο!

ΙΖΟΑ. Ἄχ! κάθε ἀγώνας

μάταιος. Ζῆ, τὸ ἐρωτικὸ βοτάνι,
καὶ ξανανθίζει ὀλόφρεγγο, καὶ ἀστράφτει!
Στὴν κόμη καὶ στὸ μέτωπο ἓνα φέγγος
λάμπει, καὶ νά! γύρω μὲ ζώνουν πληθος
οἱ στίβες, καὶ τυλίγει τὸ κορμί μου
χιτώνας ὀλοπόρφυρος, πού μοιάζει
σὰν ὑφαντὸς μὲ θεῖον αἷμα! — Ὁμίμενι,
Τριστάνε! πού δὲν πίστευε ἢ καρδιά μου!
Σφάξε με, πόμπεψέ με, παιδεψέ με!
Μ' ἄνοιξε πρῶτα τὴ γλυκεῖά σου ἀγκάλι,
καὶ σφίξε με στὰ στήθια, ὡς πού ἢ καρδιά μου
νὰ σπάσῃ καὶ νὰ κλάψῃ μ' ἓνι κλάμα
τόσο γλυκὸ, πού δὲν τὸ θρήνησε ἄλλη!

ΤΡΙΑΣ. Ἰζόλδη μου, σὲ συγχωρῶ. — Σοῦ ἀνοίγω
τὴν ἀγκάλιά μου. Σοῦ εἶχα τραγουδήσει:
«Γλυκεῖά μου ἀγάπη, κάμε τὸ ἔλεός σου,
καὶ μὴ μ' ἀπαρνηθῆς, πού εἶσαι γιὰ μένα
τὸ ἄλικο ῥόδο, νερὸ καὶ θροφή μου!»
Ἐπιασε ἢ εὐκὴ μου, κ' ἂν τὰ οὐράνια σκίσουν,
κ' ἂν πεταχτοῦνε ἀπὸ τὴ γῆ σαίττες,
ἓνας σὲ δυὸ κορμιά πάντα θὰ ζοῦμε,
στὰ πέλαγα, μέσ' στὰ νησιά, στὰ δάση,
στὸ χαραμῆρι καὶ στὸ γέρμα τοῦ ἡλίου.

ΙΖΟΑ. Στοῦ ἡλίου τὸ γέρμα, πού γυροῦν οἱ ὄρες,
στὸν κόρφο του θὰ μᾶς κοιμίζει ὁ λόγγος·
ἢ τυφλὴ Νύχτα, οἱ ἄνεμοι κ' οἱ μπόρες,
θὰ λάμπουνε γιὰ μᾶς, σὰν τὴν αὐγοῦλα.

ΤΡΙΑΣ. Μὲ τὸ τραγοῦδι θὰ ξυπνῶ τὰ δρόνια,
τὰ βατοπούλια καὶ τοὺς ἄσπρους γλάρους·
καὶ στοῦρανοῦ τὸ διάφανο σεντέφι,
γλυκὰ θὰ φτερουγίζουν τὰ φιλιὰ μας.

ΙΖΟΑ. Καὶ θὰ γυρῆς τὴν ἀνθισμένη αὐγοῦλα
μὲ τῆς δροσιάς τᾶστέρια ραντισμένος:
ξεψύχησε στὴ σπάθα σου ἢ λαφίνα,
μὰ ἐγὼ στὴν ἀγκάλιά σου ζωντανεύω!

ΤΡΙΑΣ. Κοιμᾶσαι, κ' ἢ μορφή σου εἶν' ἄσπρο κρίνο,
τὰ μάτια σου δυὸ γιούλια εἶναι κλεισμένα!
Γέρνει τὸ δελι· κ' ὁ ἥλιος μὲ ἀρμονίᾳ
τὸλόμορφο κορμί σου χρυσοτύνει.

ΙΖΟΑ. Ἀνάφτει ὁ κλώνος, καὶ σ.ι.θίξει ἢ φλόγα...

ΤΡΙΑΣ. Κ' ἢ ἀγράφηλη τὸν πλάτανο ἀγκυλιάζει...

ΙΖΟΑ. Κ' εἶναι ὅλη μου ἢ ζωὴ στὴν ἀγκάλιά σου...

ΤΡΙΑΣ. Ὅλη ἢ ψυχὴ μου στὸ γλυκὸ σου στόμα!
(Οἱ δυὸ ἐρωμένοι ἀγκυλιάζονται καὶ φι-
λιθονται τρελά. Στὸ βριδυνοῦ σκοτάδι
πού τοὺς περιτυλίγει, κομμένο πότε-πό-
τε ἀπὸ τίς τελευταῖες ἀναλαμπές τοῦ ἡ-
λίου, ἀκούεται ὁ ἀνασασμὸς ἀπὸ τὰ
στήθια τους. Ἄξαφνὰ ὅμως ἢ Ἰζόλδη,
σὰ νὰ κυριεύεται ἀπὸ ξαφνικὴ τρομά-
ρα, τινάζεται πέρ' ἀπὸ τὸν Τριστάνο.)

ΙΖΟΑ. Τριστάνε! ὦμίε, Τριστάνε!

ΤΡΙΑΣ. Τί τρομάζεις;

ΙΖΟΑ. Σὰ σύρσιμο σαίττας πού ξαμώνει
στοῦ δοξαριοῦ τὴν κόρδα!

ΤΡΙΑΣ. Ὅνειρο βλέπεις!